

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1525/05
14.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиоца "АА" власника ББ из ____, чији је пуномоћник ВВ, адвокат из ____, против тужених: 1) ГГ, и 2) "ДД" из ____, чији је пуномоћник ЋЋ, адвокат из Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Лесковцу Гж.бр. 1258/04 од 20.8.2004. године, у седници одржаној дана 14.7.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Пресуда Општинског суда у Власотинцу П. 64/02 од 7.5.2004. године у ставу II изреке и пресуда Окружног суда у Лесковцу Гж. 1258/04 од 20.8.2004. године којом је потврђен овај део првостепене пресуде се преиначавају и у том делу уважава жалба тужиоца тако што се усваја тужбени захтев, па се тужени ГГ и тужени "ДД" из ____, обавезују да тужиоцу ББ власнику "АА" из ____, солидарно плате на досуђени износ главног дуга од 2.370,00 динара законску затезну камату од 9.10.2000. год., као дана завршетка радова до 31.1.2002. године, као дана подношења тужбе, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

II У осталом делу ревизија тужиоца се одбија као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Лесковцу Гж. 1258/04 од 20.8.2004. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца "ДД" из ____, и пресуда Општинског суда у Власотинцу П. 64/02 од 7.5.2004. године у ставу II изреке је потврђена. Наведеном првостепеном пресудом ставом I изреке усвојен је тужбени захтев, па су тужени ГГ и тужени "ДД" из ____, обавезани да тужиоцу плате солидарно на име дуга - накнаде за изведене грађевинске радове у току 2000. године сагласно рачуну бр. 2/02 од 30.1.2002. године износ од 2.370,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе - 31.1.2002. године до исплате. Ставом II изреке ове пресуде одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева којим је тужилац тражио да му тужени по истом основу плате разлику преко досуђеног износа а до траженог од 400.030,00 динара, као и за законску затезну камату од 9.10.2000. године до 31.1.2002. године на досуђени износ, као неоснован. Ставом III изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни суд је на основу члана 386. савезног ЗПП-а, у вези члана 491. став 4. ЗПП-а ("Сл. гл. РС", бр. 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.2.2005. год.), испитао побијану пресуду и нашао да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе члана 354. став 2. тачка 11. савезног ЗПП-а, на коју Врховни суд у поступку по ревизији пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац "АА" чији је власник ББ изводио је у периоду 15.6.2000. год. до 9.10.2000. год. грађевинске радове у ____, за рачун првотуженог ГГ и друготуженог "ДД", син првотуженог. Друготужени је за изведене радове тужиоцу исплатио сукцесивно укупно 1.320.100,00 дин. Инвеститор ових радова је било Пред. "ЕЕ" из Београда које је са друготуженим - извођачем закључило уговор о изградњи четири типске зграде у ____, па је друготужени, сам и преко свог оца првотуженог као овлашћеног лица - са тужиоцем закључио спорни уговор о изградњи објекта број 4. у ____. Налазом и мишљењем судског вештака грађевинске струке ФФ, дипл.инг.грађ утврђено је да је тужилац изградио овај објект од приземља до крова чија је укупна површина 1.374,88 м², а чија је укупна уговорена цена 1.372.880,00 динара. Овај износ је добијен множењем уговореног износа од 1.000,00 дин. по 1 м². Пошто је од тог износа одузет износ плаћених 1.320.100,00 динара, на име вредности некавалитетно изведених радова на том објекту 48.900,00 динара, и по одбијању 1.500,00 динара (призната вредност утовара), остала је висина досуђеног износа од 2.370,00 динара као дуг туженог према тужиоцу.

На основу тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право, - одредбе члана 600. ЗОО, када су делимично усвојили тужбени захтев и обавезали тужене да тужиоцу плате солидарно 2.370,00 динара, а у осталом делу одбили тужбени захтев. За своје одлуке нижестепени судови су дали разлоге које као јасне, потпуне и правилне, прихвата и Врховни суд.

Тужилац свој тужбени захтев заснива на чињеници да је између странака уговорено плаћање према етажама и да је плаћање и за изведене радове темеља и крова, такође, уговорено као да се ради о једној етажи, поред изграђених етажа, и да је уговорена цена по 1 м2 бруто корисне површине 45 ДЕМ.

Правилно су судови нашли да је делимично основан тужбени захтев, на основу правилног утврђења да су тужени тужиоцу сукцесивно исплаћивали за изведене радове уговорену цену, за изградњу објекта број 4 у _____ "од темеља до крова", да је уговорена цена 1.000,00 дин. по 1 м2 тог објекта и да према укупној површини изграђеног објекта број 4 од 1.374,88 м2 та цена износи укупно 1.372.880,00 динара. Од овог износа одузет је износ 1.320.100,00 динара који је плаћен за изведене радове, од 48.900,00 динара за вредност некавалитетно изведених радова, и 1.500,00 динара за трошкове утовара, па остаје 2.370,00 динара који износ тужени није платио тужиоцу. Стога је од стране нижестепених судова правилно делимично усвојен тужбени захтев за неплаћени износ од 2.370,00 динара, а у осталом делу а до траженог износа од 400.030,00 динара, правилно је одбијен тужбени захтев као неоснован и у односу на овај део одлуке Врховни суд је на основу члана 393. савезног ЗПП-а, ревизију одбио као неосновану и одлучио као у изреци у ставу II изреке.

Међутим, погрешно је побијаним одлукама одбијен тужбени захтев за законску затезну камату на износ од 2.370,00 динара за период од 9.10.2000. год., као дана завршетка уговорених радова до дана утужења – 31.1.2002. год. (од ког датума је тужиоцу досуђена законска затезна камата па до дана исплате).

Како из утврђеног чињеничног стања произлази да су тужени на дан завршетка радова 9.10.2000. год. могли и пре достављања фактуре или позива за исплату од стране тужиоца знати за износ дуга на тај дан, јер им је била позната уговорена цена и изграђена површина објекта, Врховни суд налази да су тужени дана 9.10.2000. године пали у доцњу у смислу члана 324. став 1. ЗОО. Стога, тужиоцу у смислу члана 277. став 1. ЗОО, припада законска затезна камата почев од 9.10.2000. године до дана подношења тужбе, (с обзиром да је од тог датума тужиоцу призната камата), па су преиначене пресуде нижестепених судова у том делу и уважена жалба тужиоца тако што је тужбени захтев у том делу усвојен и тужени обавезани да солидарно плате ову законску затезну камату за период од 9.10.2000. године до 31.1.2002. године, на досуђени износ од 2.370,00 динара.

Са изложеног, у погледу овог дела побијане одлуке, Врховни суд је на основу члана 395. став 1. Савезног ЗПП-а, одлучио као у ставу I изреке ове пресуде.

Нису основани ревизијски наводи који се односе на тврдњу тужиоца да у проведеном поступку није утврђивана разлика у цени. Како је спорним делом тужбеног захтева обухваћен износ за који тужилац тврди да се заснива на другачије уговореној цени изведених радова, а не на разлици у цени коју тужилац у овом поступку никада није опредељено тражио, нити прецизирао тужбени захтев у том смислу, без значаја је околност да ли је у овом поступку по предметној тужби питање разлике у цени расправљено у смислу њеног постојања и висине, што може бити предмет друге парнице.

Остали наводи ревизије односе се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, због чега се у смислу члана 385. став 3. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Како је у осталом делу ревизија неоснована, Врховни суд је на основу члана 393. савезног ЗПП-а исту одбио као неосновану и одлучио као у ставу II изреке.

Председник већа-судија

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

дц